

Het Amerikaanse strukturalisme en de studie van de Indianentalen

door

P. SWIGGERS

Aangesteld navorsers N.F.W.O.

0. Eén van de meest vruchtbare perioden uit de geschiedenis van de linguïstiek is ongetwijfeld deze van het Amerikaanse strukturalisme. De omvang van deze periode is moeilijk nauwkeurig af te bakenen: te vaak werd en wordt het „Amerikaanse strukturalisme” vereenzelvigd met Franz Boas, Edward Sapir, Leonard Bloomfield, Zellig Harris, Charles Hockett, en Kenneth Pike, en bovendien wordt het historisch perspectief op deze periode vaak verdraaid door de aanname van een valse tegenstelling „mechanisme” versus „mentalisme”¹. Een dergelijke visie — die veel te simplistisch is — laat niet toe zich een juist beeld te vormen van de complexiteit en rijkdom van het Amerikaanse strukturalisme; het is duidelijk bvb. dat het strukturalisme nog steeds voortleeft in het werk van linguïsten als William Bright, Charles Ferguson, Henry Gleason, Joseph Greenberg, Eric Hamp, Archibald Hill, Fred Householder, Dell Hymes, Sydney Lamb, Michael Silverstein en Karl Teeter, die telkens een bepaalde interpretatie van het strukturalisme bieden en op een originele wijze iets hebben toegevoegd aan het werk en de methodologie van hun voorgangers.

Bovendien is het Amerikaanse strukturalisme niet te vereenzelvigen met de namen van Boas, Sapir, Bloomfield, Harris, Hockett en Pike: naast hun werk is er ook dat van Mary Haas, Harry Hoijer, Alfred Kroeber, Fred Lounsbury, Stanley Newman, Morris Swadesh en Carl Voegelin². Hoijer, Kroeber, Lounsbury³ en

1. Een reduktionistisch beeld dat trouwens wordt opgehangen door de meeste geschiednissen van de taalkunde, die meestal zeer inakkurate informatie bevatten over het Amerikaanse strukturalisme: zo bvb. M. Leroy, *Les grands courants de la linguistique moderne*, Bruxelles-Paris, 1963 (1971²; herdruk in 1980); M. Ivić, *Trends in Linguistics*, The Hague, 1965; G. Mounin, *Histoire de la linguistique. Des origines au XXe siècle*, Paris, 1967 en *La Linguistique du XXe siècle*, Paris, 1972.

2. Mary Haas is vooral gekend door haar uitmuntend deskriptief onderzoek over de Tunica-taal, waarvan ze een grammatika (1970) en teksten (1950) publiceerde [cf. ook M. Haas, „The southeast”, in *Current Trends in Linguistics*, vol. 10: *Linguistics in North America*, 1973, p. 1210-1249, vooral p. 1217-1218]. Alfred Kroeber, die verschillende Noord- en Midden-Amerikaanse Indianentalen beschreef, is vooral bekend om zijn *Hand-*

Voegelin zijn niet alleen bekend om hun taalkundig werk, maar ook om hun anthropologisch onderzoek over de Indianenkultuur. In 1946 gaf Hoijer⁴ het boek *Linguistic Structures of Native America* uit als nummer 6 in de Viking Fund Publications in Anthropology, dat een welkome aanvulling was bij het klassieke *Handbook of American Indian Languages*, door Franz Boas uitgegeven. In 1953 en 1954 volgden de bundels *Anthropology today* (uitgegeven door A. Kroeber) en *Language in Culture* (uitgegeven door Hoijer), die een uiting waren van de sterke positie van de anthropologisch gerichte linguïstiek in de Verenigde Staten. Die combinatie van taalkundige en anthropologische interesse gaat grotendeels terug op Franz Boas. Deze was vooral geïnteresseerd in de grammaticale categorieën van de Indianentalen, waarachter hij bepaalde denkkategorieën trachtte te ontdekken. Boas vertrok nl. van de aanname dat elke taal een „innere Form” (cf. von Humboldt, Steinthal) heeft, waarin het denken zichzelf artikuleert via de taal van de gemeenschap. Taal is dus een cognitief gefundeerde en een sociaal gemotiveerde constructie (zie hiervoor F. Boas „Introduction”, in *Handbook of American Indian Languages*, Washington, 1911, p. 1-83)⁵. De idee dat „if ethnology is understood as the science dealing with the mental phenomena of the life of the peoples of the world, human language, one of the most important manifestations of mental life, would seem to belong naturally to this field” (ibidem, p. 63), lag aan de basis van een rijke *traditie*, want zoals Dell Hymes en John Fought stellen „there is also a specifically American history to be traced, in connection with the problems posed by American Indian languages and the perennial link with ethnology” (D. Hymes - J. Fought, „American Structuralism”, in *Current Trends in Linguistics*, vol. 13: *The Historiography of Linguistics*, The Hague-Paris, 1975, p. 903-1176, hier p.

book of the Indians of California, 1925 en zijn *Cultural and Natural Areas of Native North America*, 1939. Stanley Newman, een leerling van Morris Swadesh, schreef een grammatika van het Yokuts (1944) en van het Zuni (1965). Morris Swadesh leert men het best kennen via zijn posthuum uitgegeven *The Origin and Diversification of Language*, 1972, waarin Dell Hymes' historiografische studie „Morris Swadesh: From the First Yale School to World Prehistory” werd opgenomen (p. 228-270). Over Kroeber en Voegelin, zie infra.

3. Floyd Lounsbury bestudeerde vooral de taal van de Cherokee en Iroquois-stammen. Een zeer interessant artikel van zijn hand is „One hundred years of anthropological linguistics”, verschenen in J. O. Brew ed. *One hundred years of anthropology*, Cambridge, 1968, p. 153-225.

4. W. Bright publiceerde „A Bibliography of the Publications of Harry Hoijer through 1963”, in *International Journal of American Linguistics* 30, 1964, p. 169-174.

5. Als bibliografische informatie over Boas' werk is onontbeerlijk de bibliografie in Memoir 61 (1943) van de American Anthropological Association (p. 62-109); zeer lezenswaardig i.v.m. het onderzoek van de Amerikaanse Indianentalen en Boas' rol hierin, is het artikel van G. Stocking „The Boas Plan for American Indian Languages”, in D. Hymes ed. *Studies in the History of Linguistics*, Bloomington, 1974, p. 454-484.

923). In het volgende willen we een korte historiek bieden van de relatie tussen het Amerikaanse strukturalisme en de studie (zowel strikt linguïstisch als meer anthropologisch) van de Indianentalen.

1. Het onderzoek van de Noord-Amerikaanse Indianentalen werd in het begin van de 19e eeuw op institutionele leest geschoeid door Albert Gallatin (1761-1849) en Peter Duponceau (1760-1844), door deze laatste binnen de *American Philosophical Society*. De APS (gesticht door Benjamin Franklin in 1743) zou onder Thomas Jefferson (president van de APS van 1797 tot 1814) een projekt opzetten om zoveel mogelijk woordenlijsten van Amerikaanse Indianentalen te verzamelen. Als sekretaris van de APS onder Jefferson en later als president van de APS (1828-1844) zou Duponceau een belangrijke verzameling van woordenlijsten aanleggen⁶, waaraan later de Boas Collection of American Indian Linguistics zou toegevoegd worden.

In de tweede helft van de 19e eeuw zouden de materiaalverzamelingsaktiviteiten van Gallatin verder gezet worden door majoor John Wesley Powell (1834-1902) en zijn sekretaris James Constantinè Pilling, verbonden met het Bureau of Ethnology. Op basis van een vrij defektueus fonetisch notatiesysteem en van een nogal improvisatorische lijst van morfologische en semantische parameters, ondernam Powell, gesteund door A. Gatschet en J. Dorsey, een poging tot klassifikatie van de Noordamerikaanse Indianentalen, uitmondend⁷ op zijn rapport geschreven voor het Bureau of American Ethnology in 1891: *Indian linguistic families of America north of Mexico*. In de lijn van dit projekt werd door Pilling een bibliografie aangelegd van de Noord-Amerikaanse Indianentalen (verschillende rapporten tussen 1887 en 1894, voor het Bureau of American Ethnology). Fundamenteel onderzoek over de Indianentalen werd ook verricht, op een niet-institutionele basis door John Pickering (1777-1846), die alle Indianentalen als polysynthetische talen groepeerde, en hierin hun eigenheid zag.

Het onderzoek van de Indianentalen liep hierdoor uiteen in twee richtingen: enerzijds was er het verzamelen van lexikale korpora, in funktie van een klassifikatorische studie van deze talen,

6. Voor een bibliografische gids zie J. F. Freeman-M. D. Smith, *A guide to manuscripts relating to the American Indian in the Library of the American Philosophical Society*, Philadelphia, 1966; zeer nuttig is bovendien J. W. Bell - M. D. Smith, *Guide to the archives and manuscript collections of the American Philosophical Society*, Philadelphia, 1966.

7. Voordien had Powell zijn *Introduction to the study of Indian languages, with words, phrases and sentences to be collected* gepubliceerd (Washington 1877, 1880²). Over Powells klassifikatie zie R. Darnell, „The Powell classification of American Indian Languages”, *Papers in Linguistics* 4, 1971, p. 71-110.

anderzijds was er het praktische werk van de missionarissen⁸, gericht op een zo vlot mogelijke communicatie met de Indianen, en zowel lexikaal als grammatikaal geïnteresseerd (S. Kleinschmidt, A. Lacombe, S. Riggs, J. Jetté). Het was Franz Boas die de twee richtingen zou samenbrengen.

Franz Boas (1858-1942)⁹, een Duitser, studeerde fysika te Kiel. Na een bezoek aan New York (winter 1884-1885) studeerde hij aardrijkskunde te Berlijn, waarna hij zich, in 1887, definitief in de Verenigde Staten vestigde. In 1892 werd hij assistent in het departement antropologie te Chicago, en in 1899 werd hij professor in de antropologie aan de Columbia universiteit.

Boas begon met fieldwork te verrichten bij de Indianen van de Noordwest Kust en hij leerde hiervoor de omgangstaal van het ganse gebied, nl. het Chinook. Dit jargon diende als hulpmiddel om met de verschillende stammen in contact te komen en om een vrij getrouwe vertaling van hun teksten te verkrijgen. Boas begon immers steeds met lange teksten van zijn informanten neer te schrijven, vervolgens vertaalde hij ze en analyseerde ze woord voor woord. (Hij gaf trouwens op dezelfde manier les: „In the teaching of linguistics, Boas' approach was wholly inductive and empirical. He set before students an interlinear text and proceeded to analyze it, developing the structure of the language as he proceeded”, zegt zijn leerling Alfred Kroeber¹⁰). Boas was niet alleen thuis in de anthropologische linguïstiek: hij was ook een specialist in de archeologie, mythologie en de ethnologie. Hij deed fieldwork over een twintigtal Indianentalen, en hij was ervan overtuigd dat men alleen door de taal de cultuur van een volk kon begrijpen. Taal

8. Een zeer goede studie van het deskriptieve werk gepresteerd door missionarissen in de 17e en 18e eeuw is V. Hanzeli, *Missionary linguistics in New France: A study of seventeenth- and eighteenth-century descriptions of American Indian languages*, Den Haag, 1969; voor 16e en 17e eeuw leze men het artikel van J. H. Rowe, „Sixteenth and seventeenth Century Grammars”, in D. Hymes ed. *Studies in the history of linguistics*, Bloomington, 1974, p. 361-379. De belangrijkste figuren (John Eliot, Roger Williams, Hans en Paul Egede) worden kort vermeld in H. Hoijer, „History of American Indian Linguistics”, *Current Trends in Linguistics*, vol. 10, Den Haag - Parijs, 1973, p. 657-676, en grondiger besproken door H. C. Wolfart, „Notes on the early history of American Indian linguistics”, *Folia Linguistica* 1, 1967, p. 153-171. Van de belangrijkste individuele onderzoekers, die geen missionaris waren, uit de tweede helft van de 19e eeuw dienen Henry Rowe Schoolcraft (auteur van het zesdelige *Historical and statistical information respecting the history, conditions and prospects of the Indian tribes of the United States*, Philadelphia, 1851-1857), J. Hammond Trumbull, en Horatio Hale (die Boas begeleidde tijdens de eerste jaren van zijn fieldwork) zeker vermeld te worden.

9. Uitstekende verzamelbundels over Boas zijn *The anthropology of Franz Boas: Essay on the centennial of his birth*, uitgegeven door W. Goldschmidt (Memoir 89 van de American Anthropological Association) en *The Shaping of American Anthropology, 1883-1911: A Franz Boas Reader*, uitg. door G. W. Stocking, New York, 1974.

10. American Anthropological Association, Memoir 61, 1943, p. 14-15, hier p. 14 (artikel gewijd aan Franz Boas).

was één van de belangrijkste manifestaties van het *mentale leven* (cf. supra) van een volk. In 1911 verscheen het eerste gedeelte van het reeds vermelde *Handbook of American Indian Languages* (uitgegeven door het Bureau of American Ethnology), waarvoor Boas een merkwaardige inleiding schreef, waarin hij zijn taalvisie uiteenzet (de „Introduction” is nog steeds de bijbel van de Amerikaanse anthropologische linguïst; er verschenen twee herdrukken van, één bij de Georgetown University Press en één bij de University of Nebraska Press, in 1966). In het *Handbook* (waarvan deel 2 verscheen in 1922, deel 3 in 1933-1938, en deel 4 in 1941) vindt men een reeks vrij korte deskriptieve studies over de belangrijkste Indianentalen. Drie grammatikale schetsen zijn van de hand van Boas.

De belangrijkste impuls ging echter uit van het in 1917 door Boas gestichte *International Journal of American Linguistics*, dat hij — door zelf dikwijls als mecenas te funktioneren — wist in stand te houden tot bij zijn dood (na een onderbreking werd *IJAL* terug in leven geroepen; het bestaat nu nog). Via dit tijdschrift kon in 1925 een belangrijk projekt opgezet worden (gefinancierd door de American Council of Learned Societies) voor verder fieldwork over de Indianentalen; er was echter onvoldoende geld beschikbaar om alle gegevens te publiceren¹¹.

Belangrijk was echter dat door Boas' onderwijs en publikaties een bepaalde *traditie* was ontstaan: een *traditie* van structuuronderzoek, wars van alle ethnocentrische vooronderstellingen: „Institutionally, Boas was a major force in defining, organizing and supporting the work of linguistic description throughout much of the century. Intellectually, an effective, sustained tradition of description of language can be said to begin with him. The tradition was systematic, synchronic, universalistic, but in retrospect it seems a precursor of structuralism proper, not an instance of it, if by 'structuralism' one means an approach that defines the status of elements explicitly and consistently in terms of internal relations”¹²; „It was the accomplishment of Boasian analytic grammar and of the generation of Kroeber, Sapir, Lowie, Radin, and others, to establish such an orientation toward American Indian cultures and languages; to demonstrate the respect in which they embodied the powers universal to man, and at the same time the experience and creativity specific to particular peoples, as

11. Het materiaal werd opgeslagen in de bibliotheek van de American Philosophical Society en gekatalogeerd door C. F. Voegelin en Z. S. Harris, *Index to the Franz Boas collection of Materials for American Linguistics* (Language Monograph, no. 22).

12. D. Hymes - J. Fought, „American Structuralism”, o.c. p. 984.

against a priori prejudice and rash generalization of whatever kind. If I had to state one philosophical position as 'the' position of the Americanist tradition, I would state this. And I would add that it seems a position consonant with the orientation of Native American cultures themselves"¹³.

2. Deze Boas-traditie zou in de periode van het Amerikaanse strukturalisme uiteenvallen in twee oriëntaties: een meer anthropologisch geïnteresseerde richting en een meer linguïstisch geïnteresseerde richting. Tot de laatste richting behoren figuren als Edward Sapir (1884-1939), Leonard Bloomfield (1887-1949), Harry Hoijer (geboren 1904), Mary Haas (geboren 1910)¹⁴, en Morris Swadesh (1901-1967). De verdiensten van deze richting liggen op het vlak van de verwetenschappelijking van de linguïstiek (cf. Bloomfield's „A set of postulates for the science of language", *Language* 2, 1926, p. 153-164), samengaand met een verdere institutionalisering van de taalkunde (oprichting van de *Linguistic Society of America* en haar tijdschrift *Language*), de uitwerking van een fonologische theorie (M. Swadesh, „The phonemic principle", *Language* 10, 1934, p. 117-129; W. F. Twaddell, *On defining the phoneme*, Baltimore 1935; uitlopend op verschillende artikelen en reviews van Z. Harris en Ch. Hockett in de jaren '40 en '50, en deze laatste's *A Manual of Phonology*, Baltimore, 1955), de afbakening van het domein van de morfofonologie (zie M. Swadesh - C. F. Voegelin, „A Problem in phonological alternation", *Language* 15, 1939, p. 1-10; en Z. Harris' behandeling van morfofonologische problemen in zijn *Methods in structural linguistics*), en ook op het vlak van de klassifikatie van de Indianentalen, vooral onder impuls van Edward Sapir, die de 58 taalfamilies van Powell en Henshaw herleidde tot zes „super-stocks" („Central and North-American Languages", in *Encyclopedia Britannica* 14e uitgave, 1929, deel 5, p. 138-141)¹⁵. Dit klassifikatorisch werk stelde op een stevige deskriptieve basis, verschaft door het werk van Hoijer (over Tonkawa en Navaho), Haas (over Tunica), Sapir (over o.a. Takelma, Nootka, Hupa, Wishram, Yana en Navaho),

13. D. Hymes, „The Americanist Tradition", in W. Chafe ed. *American Indian Languages and American Linguistics*, Lisse, 1976, p. 11-28 (p. 23).

14. Deze laatste schreef een boeiend stukje over „Boas, Sapir, and Bloomfield" in de hierboven (n. 13) vermelde bundel, p. 59-69, waarin vooral de klassifikatie (typologisch en genetisch) van de Indianentalen wordt besproken.

15. Zoals aangetoond door D. Hymes, „Notes toward a history of linguistic anthropology", *Anthropological Linguistics* 5, 1963, p. 59-103 (p. 74-76) is deze reductie tot 6 eenheden echter te weinig operationeel voor verder onderzoek; beter is het de vroegere reductie van Sapir (en ook van Kroeber, Dixon, Radin en Swanton) tot 19 eenheden te gebruiken, aangezien deze reductie veel meer concrete mogelijkheden biedt voor verder onderzoek.

van Bloomfield (over de Algonkin-talen), van Swadesh (over Nootka), van Newman (over Yokuts), om de meest gekende op te noemen¹⁶.

Wat de meer anthropologisch gerichte richting betreft, merkt men een vanuit het linguïstisch onderzoek gegroeide strukturalistische inslag. (Al te zeer wordt door (vooral Franse) historici van het strukturalisme — Piaget, Safouan, F. Wahl —, het strukturalisme in de anthropologie verbonden met de naam Lévi-Strauss, maar dit is een distortie van de feiten: want sinds Boas is de Amerikaanse anthropologie op een strukturalistische leest geschoeid). De voortrekker hier is Alfred Kroeber (1876-1960), van 1901 tot 1946 verbonden aan de Berkeley universiteit (California). Kroeber is vooral bekend omwille van zijn ethnologisch fieldwork in California. Voor het taalkundige gedeelte van zijn onderzoek, waarvan het doel was een beschrijving van de verschillende autochtone culturen (en hun relaties) in California te bieden, liet Kroeber zich bijstaan door verschillende linguïsten: P. E. Goddard, Edward Sapir, en R. B. Dixon. Daarnaast werkten ook de meer anthropologisch geïnteresseerde onderzoekers T. Waterman, S. Barrett en de beter bekende Paul Radin aan Kroeber's projekt mee. Vooral op het vlak van de taalklassifikatie, is de linguïstische kant van Kroeber's projekt ontzettend belangrijk.

Vertrekkend van Powell's klassifikatie (die 22 verschillende taalfamilies¹⁷ — van de 58 — onderbracht in California, slaagde Kroeber erin een reductie voor te stellen, waarbij grote families werden onderscheiden: Penutian (dat Maidu, Yokuts, Wintun, Miwok en Costanoan omvatte) en Hokan (waaronder Karok, Chimariko, Shastan, Pomo, Yana, Washo, Esselen, Salinan, Chumash en Yuman werden geplaatst). Later zou Sapir deze herklassifikatie van Kroeber gebruiken met het oog op een nieuwe klassifikatie van alle Indianentalen ten noorden van Mexico. De methode die door Kroeber en zijn medewerkers werd gebruikt, vindt men beknopt beschreven in de volgende passage: „About two hundred and twenty-five English words were selected on which material was most likely to be accessible in reasonably accurate and comparable form, and the native equivalents in sixty-seven dialects of the twenty-one stocks were entered in columns. Comparisons were then instituted to determine all inter-stock similarities that seemed too close or too numerous to be ascribed to coincidence. The purpose of the study was threefold: first, to ascertain the nature and degree

16. Zie in dit verband mijn besprekingsartikel van Hymes en Fought, *American Structuralism*, The Hague, 1981 (te verschijnen in IIL 1983).

17. Of, in sommige gevallen, *takken* ervan.

of borrowing between unrelated languages; second, to trace through these borrowings any former contacts or movements of language groups not now in contact; third, in the event of any relationship existing between languages then considered unrelated, to determine this fact" (R.B. Dixon - A.L. Kroeber, „Linguistic families of California", *University of California Publications in American Archaeology and Ethnology* 16, 1919, p. 47-118, hier p. 49). Men merkt hier hoe ver de wortels reiken van de later door Swadesh ontwikkelde „glotto-chronology".

Een tweede belangrijke figuur is Charles F. Voegelin (geboren 1906), van vorming psycholoog en antropoloog, en leerling of medewerker van Kroeber, Boas, Sapir, Bloomfield, Swadesh, en Harris. Zijn vele publikaties — waarvan vele, sinds 1953, met Florence Voegelin — dekken alle aspecten van de Noordamerikaanse Indianenkultuur¹⁸. Naast deskriptief werk (over de Sioux en Algonkintalen, en over de Uzo-Azteekse taalgroep), verrichtte Voegelin taalklassifikatorisch werk (later uitgebreid tot een klassifikatie van de talen over de gehele wereld, zie *Anthropological Linguistics*, 1964-1966, licht herwerkt in boekvorm: *Classification and Index of the World's Languages*, New York-Amsterdam, 1975, in samenwerking met F. Voegelin), en anthropologisch onderzoek (zo verscheen bvb. in 1936 een studie over de „Shawnee female deity", in 1951 een studie over „Culture, language, and the human organism", en in 1961 een studie over „Culture area: Parallel with topological homogeneity and heterogeneity in respect to North-American language families", en daarnaast moeten de vele uitgaven van religieuze of historische teksten geplaatst worden). Meer nog door zijn inspirerend academisch onderricht dan door zijn publikaties wist Voegelin echter een blijvende stempel te drukken op het onderzoek over de Indianentalen: zo vormde hij o.a. Kenneth Hale, de grote specialist van de Uzo-Azteekse talen, die momenteel een interessant project heeft opgezet voor de studie van het Navaho door native speakers van deze taal¹⁹, en Dell Hymes (geboren 1927). Bij deze laatste willen we even blijven stilstaan.

18. Voor een bibliografie tot 1975, zie de uitstekende bundel *Linguistics and Anthropology. In Honor of C. F. Voegelin*, Lisse, 1975, p. 11-26 (bibliografie samengesteld door Robert Black).

19. Zie K. Hale, „Theoretical linguistics in relation to American Indian communities", in de bundel uitgegeven door Chafe (zie noot 13), p. 35-58. Een samenvatting van dit project (waarbij in een eerste stadium de Navaho-kleuters leren met taalvormen spelen, o.a. met behulp van kaarten, en waarbij in een tweede stadium aandacht wordt geschonken aan de fonologische, morfologische en syntaktische karakteristieken van het Navaho, met een doorgevoerde „wetenschappelijke" aanpak in een derde stadium, rond de leeftijd van 19-20 jaar) verscheen in het tijdschrift *ITL* 58, 1982, p. 83-84.

Dell Hymes vertrekt van de stelling dat taalkunde en anthropologie intrinsiek verbonden zijn: „linguistics has the task of coordinating knowledge about language from the viewpoint of language; anthropology has the task of coordinating knowledge about language from the viewpoint of man” (D. Hymes, „Notes toward...”, o.c., p. 61). Zijn eigen omvangrijk oeuvre is een sprekend bewijs van het harmonisch samengaan van anthropologisch en linguïstisch onderzoek: vanuit fieldwork onderzoek over het Kathlamet Chinook en het Navaho, kwam Hymes tot het formuleren van de analyse van positioneel bepaalde categorieën (*Word* 1955, p. 10-23). Sinds dan heeft Hymes verder onderzoek verricht over Penutian, Siuslaw, Tonkawa, met aandacht voor taalkundige en anthropologische problemen. In het Noord-westen²⁰ (streek van het Siuslaw en het Chinook), verzamelde Hymes belangrijk mythologisch materiaal, dat in verschillende artikels werd gepubliceerd, waarvan de volgende twee het meest toegankelijk zijn: „Some Northwest Coast poems: A problem in anthropological philology”, *American Anthropologist* 67, 1965, p. 316-341 en „The 'wife' who 'goes out' like a man: Re-analysis of a Clackamas Chinook myth”, *Social Science Information* 7, 1968, p. 173-199 (het laatste werd herdrukt in P. en E.K. Maranda eds. *Structural analysis of oral tradition*, Philadelphia, 1971, p. 49-80).

Hymes' visie op taal als cultureel gegeven is dat taal een historisch gegroeide culturele eenheid is, die een functioneel register van *stijlen* (*speech styles*) toelaat, waarbinnen de spreker een keuze maakt. Die keuze is afhankelijk van vele factoren: het geslacht van de spreker (zo is er in de Yana taal, beschreven door T. Kroeber, een fonologisch verschillende uitgang bij elk woord, voor de mannentaal en de vrouwentaal), de ouderdom van de spreker, het genre van *speech act* (omgangstaal, vertellen van een mythe, meer officieel taalgebruik, enz.). Dit stijlenregister behoort tot de cultuur, en de (taciete) kennis van de verschillende stijlniveaus moet door de anthropoloog (of ethnograaf)²¹ expliciet gemaakt worden.

Hier heeft het Amerikaanse strukturalisme een nieuwe dimensie bijgekegen: waar de taalkundige richting een wezenlijke methodologische vernieuwing bracht, heeft de anthropologische richting een *historische* en *socio-kulturele* diepgang aan de structurele interesse toegevoegd: „If in the first flush of an autonomous linguis-

20. Streek van Oregon en N-Californië.

21. Zie het baanbrekende artikel van D. Hymes „Linguistic Method of Ethnography” in P. Garvin ed. *Method and Theory in Linguistics*, The Hague, 1970, p. 249-325; evenals D. Hymes, „On typology of cognitive styles in language”, *Anthropological Linguistics* 3, 1961, p. 22-54.

tics, and in keeping with traditions of our civilization, it seemed appropriate to speak of language AND culture; and if in recent years, an emphasis on social context has led more frequently to speaking of language IN culture; the truth of the matter, what we need now, is to speak simply of language AS culture" (D. Hymes, „The state of the art in linguistic anthropology", in een speciale publikatie van de *American Anthropological Association*, 1977, p. 48-69, hier p. 50). Het begrijpen van de geschiedenis van de Indianentalen kan enkel gebeuren vanuit een juist verstaan van de teksten en van de taal, en op zijn beurt is dit laatste slechts mogelijk via een doorgronden van de *historiciteit* van deze gemeenschappen. In dat perspectief gezien, wacht het Amerikaanse strukturalisme nog een belangrijke sociologische (en edukationele) taak: het stimuleren van een gezonde interesse, zonder vooroordeelen, voor de „native American culture", en het in stand houden — of, waar nodig, doen herleven - van het kulturele en historische autonomiegevoel van de Indianen. Zowel de taalkunde als de anthropologie kunnen hier enkel maar baat bij hebben.